

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoR/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517216209
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1517216209.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: KANVOD, spol. s r.o., SNP 2289/53, 953 01 Zlaté Moravce, IČO: 36 526 231, zastúpený: FUTEJ & Partners, s.r.o., Radlinského 2, 811 07 Bratislava, IČO: 35 955 341, proti žalovanému: CRN1, zzpo, v likvidácii, Miletičova 550/1, 821 08 Bratislava, IČO: 50 892 525, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3, 841 02 Bratislava, IČO: 52 262 821, o námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, č.k. 58Cr/8/2017-174 zo dňa 19. februára 2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č.k. 58Cr/8/2017-174 zo dňa 19. februára 2019 **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, že rozhodcovský súd ad hoc rozhodca Ing. Miloš Valach nemá právomoc rozhodovať spor žalovaného proti žalobcovi o zaplatenie 3.536,76 eur s príslušenstvom vedeným pod sp. zn. RD/198/2017. Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 11.10.2017, opravenou podaním dňa 17.10.2018, domáhal, aby súd rozhodol, že ad hoc rozhodca Ing. Miloš Valach, nemá právomoc rozhodovať spor medzi žalobcom a žalovaným pod značkou RD/198/2017 z dôvodu, že tento spor nemôže byť predmetom rozhodcovského konania, nakoľko súvisí s núteným výkonom rozhodnutia. Ide o poddĺžnícku žalobu podľa § 109 Exekučného poriadku, preto o nej nemožno rozhodnúť v rozhodcovskom konaní. Žalobca uviedol, že mu dňa 07.09.2017 bolo doručené rozhodcovské uznesenie s výzvou na vyjadrenie k žalobe, na ktoré žalobca reagoval a namietal tvrdené uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy ako aj samotný nárok. Žalobca zastával názor, že k uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy nedošlo z dôvodu § 1 ods. 3 písm. c), § 3 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka, z dôvodu obsahu rozhodcovskej zmluvy a z dôvodu že návrh neakceptoval a nebola zachovaná písomná forma rozhodcovskej zmluvy. Poukázal na to, že žalovaný nadobudol tvrdenú pohľadávku, s ktorou má byť spojená údajná rozhodcovská zmluva Zmluvu o postúpení pohľadávok dňa 18.08.2017 uzavretou s U. Š.. Podľa žalobcu toto postúpenie nie je možné pre rozpor s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda je neplatným právnym úkonom. Uviedol, že aktívne legitimovaným na uplatnenie poddĺžníckeho nároku je len oprávnený v exekučnom konaní.

Žalovaný považoval žalobu za zmätočnú, keď žalobca nesprávne určil strany súdneho konania o námietke právomoci rozhodcovského súdu odchyľne od okruhu účastníkov rozhodcovského konania.

Uviedol, že podanie námietky podlieha procesnej preklúzii zmeniť strany v konaní po uplynutí lehoty 30 dní, pričom súd nesprávne uznesením vyzval žalobcu, aby doplnil podanie vo veci samej, nakoľko chyba pri správnom určení strán sporu, je vo väzbe na procesnú preklúziu podania námietky, neodstrániteľná vada. Mal za to, že súd nemal zákonnú povinnosť, ani právo, poučovať žalobcu o jeho vadnom podaní ani vo vzťahu k petitu. Poukázal na to, že žalobca požaduje prieskum rozhodcovského konania RD 198/2017, čo je vylúčené zákonom. Zdôraznil, že v žalobnej odpovedi v rozhodcovskom konaní zo dňa 13.09.2017 žalobca nevzniesol relevantnú námietku právomoci rozhodcovského súdu, resp. námietku neexistencie rozhodcovskej zmluvy. Ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva medzi sporovými stranami vznikla podľa § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní ako iná zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. Poukázal na to, že medzi sporovými stranami vznikla rozhodcovská zmluva tiež podľa § 4 ods. 7 v nadväznosti na § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní tacitným spôsobom, nepodaním námietky právomoci rozhodcovského súdu pri prvom úkone vo veci samej, rozhodcovská zmluva bola uzavretá v čl. XV. VOP spoločnosti U. Š. podľa § 4 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní a tiež z Pokusu o zmier zo dňa 14.08.2017.

Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 3 ods. 1, 2, § 21 ods. 1, 2, 4, § 4 ods. 1, 2, 4, 7, § 4 ods. 3 písm. a), § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), § 109 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Konštatoval, že žalobca podal žalobu na príslušnom súde v zákonnej lehote 30 dní. S poukazom na § 21 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní mal za to, že žalobca sa správne označil ako navrhovateľ, ktorý podáva na súd návrh o nedostatku právomoci a protistranu označil ako žalobcu, vychádzajúc z jeho postavenia v rozhodcovskom konaní, súd však v prípade konania a rozhodovania o takomto návrhu postupuje podľa Civilného sporového poriadku, tento návrh je podľa obsahu žalobou a strany sporu sa označujú ako žalobca a žalovaný. Vzhľadom na nesúlad zákona o rozhodcovskom konaní a Civilného sporového poriadku vyzval na opravu označenia, žalobca označenie ako aj žalobný návrh opravil, pričom táto oprava sa nedotkla opísaných rozhodujúcich skutočností a označenia dôkazov na ich preukázanie, preto nemohlo dôjsť k zániku práva domáhať sa na všeobecnom súde nedostatku právomoci rozhodcovského súdu. Vo vzťahu k lehote a k právu účastníka rozhodcovského konania na podanie návrhu o nedostatku právomoci podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní poukázal na to, že ad hoc rozhodca Ing. Miloš Valach v uznesení zo dňa 26.09.2017, ktorým rozhodol o svojej právomoci, neuviedol obligatórnu náležitosť uznesenia, a to poučenie, účastníka nepoučil ani o opravnom prostriedku, ani o možnosti podať žalobu o nedostatku právomoci na súd. Konštatoval, že žalovaný nepreukázal žiadnym dôkazom, že medzi sporovými stranami existuje dohoda, dvojstranný právny úkon, z ktorého jasne vyplýva, že spor, ktorý by medzi nimi vznikol či vznikne, sa rozhodne v rozhodcovskom konaní. Uviedol, že pokus o zmier listom zo dňa 14.08.2017, v ktorom je výzva na zaplatenie sumy 3.536,70 eur a súčasne je ňom uvedená veta „v prípade neuhradenia vyššie uvedenej škody sa klient obráti na mediátora/rozhodcu Ing. Miloša Valacha, X. XXX, XXX XX M. za účelom riešenia sporu“, podľa obsahu nie je ani jednostranným právnym úkonom podľa § 35 Občianskeho zákonníka, ani návrhom na uzavretie zmluvy, podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu v uvedenej vete je spomenutý účel a to riešenie sporu, pričom spory rieši skôr mediátor ako rozhodca, ktorý ich spory rozhoduje, z čoho vyplýva, že táto veta je sama o sebe neurčitá, nie je jasné v akom prípade sa obráti na mediátora a v akom na rozhodcu, bez ohľadu na to, že ide o tú istú osobu. Mal preto za to, že na základe tejto vety, ako ani samotným doručením tohto listu žalobcovi, nemohlo dôjsť k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, ktorá by založila právomoc rozhodcovského súdu. Súd mal preukázané, že v žalobnej odpovedi, pri prvom úkone vo veci samej, žalobca riadne a včas namietol právomoc rozhodcovského súdu ad hoc Ing. Miloša Valacha, poprel uzavretie rozhodcovskej zmluvy vzájomnou komunikáciou, poprel i akýkoľvek záväzok voči spoločnosti West Max Company s.r.o. a uplatnený nárok považoval za neopodstatnený, pričom rozhodcovské konanie navrhol zastaviť. Súd súčasne poukázal na to, že podanie sa posudzuje podľa obsahu a táto žalobná odpoveď obsahuje všetky náležitosti podania vo veci samej, vrátane námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, z čoho je zrejmé, že uzavretiu rozhodcovskej zmluvy tacitným spôsobom podľa § 4 ods. 7 zákona o rozhodcovskom konaní nedošlo. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že rozhodcovská zmluva bola uvedená v čl. XV. VOP spoločnosti U. Š. na základe § 4 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, a že rozhodcovský súd ad hoc rozhodca Ing. Miloš Valach korešponduje s rozhodcovským súdom uvedeným v čl. XV. VOP spoločnosti U. Š., poukázal na to, že žalovaný bližšie skutkové tvrdenia o vzniku tejto rozhodcovskej zmluvy neuviedol, pričom súd z vykonaného dokazovania nemal preukázané, že

medzi sporovými stranami, medzi ich prípadnými právnymi predchodcami, bola uzavretá rozhodcovská zmluva, tiež nemal preukázané, že medzi nimi bola uzavretá akákoľvek zmluva a že došlo k akejkoľvek písomnej komunikácii. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k vzniku rozhodcovskej zmluvy podľa § 4 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní odkazom v zmluve prípadne ich vzájomnej komunikácii. Dal do pozornosti, že žalovaný návrh na vykonanie dôkazu všeobecnými obchodnými podmienkami spoločnosti U. Š. do skončenia dokazovania nepodal. Keďže v konaní nebolo preukázané, že došlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, súd konštatoval, že nie je možné, aby došlo k zmene v osobe veriteľa a dlžníka v nadväznosti na neexistujúcu rozhodcovskú zmluvu. V prípade posúdenia nároku, či sa jedná o náhradu škody alebo ide o nárok súvisiaci s núteným výkonom rozhodnutia uviedol, že sporové strany žiadne konkrétne listinné dôkazy vo vzťahu k uplatnenému nároku v rozhodcovskom konaní nenavrhl vykonať, pričom súd nemohol vychádzať z právneho posúdenia uvedeného v žalobe podanej do rozhodcovského konania, či z rozhodcovského uznesenia zo dňa 26.09.2017, avšak samotné právne posúdenie uplatneného nároku nemá vplyv na to, že nebolo preukázané uzavretie rozhodcovskej zmluvy, ad hoc rozhodca nemá právomoc rozhodovať spor RD 198/2017. Súd preto žalobe vyhovel a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pretože mal v konaní plný úspech.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Napadnutý rozsudok považoval za nesprávny v celom rozsahu. Súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru odklonil od aplikácie zákona o rozhodcovskom konaní v znení platnom od 01.01.2015. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 77/02. Namietal, že súd prvej inštancie vykonal meritórny prieskum rozhodcovského konania sp. zn. RD/198/2017, nesprávne definoval samotný predmet rozhodcovského konania sp. zn. RD/198/2017, nesprávne interpretoval a aplikoval vznik rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/198/2017 a umožnil žalobcovi po uplynutí hmotnoprávnej lehoty 30 dní na podanie námietky podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní svoju žalobu meniť a doplniť, pričom akceptoval ústavne nekonformný spôsob opravy žaloby žalobcu aj napriek tomu, že v tomto prípade prišlo u žalobcu k preklúzii zákonných lehôt (uznesenie Najvyššieho súdu SR súdu sp. zn. 2 Cdo 228/2013 str. 13, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 423/2014-20 str. 13, 14). Poukázal tiež na § 2 CSP a rozhodnutie Ústavného súdu SR Plz. ÚS 5/2015. Uviedol, že rozhodcovská zmluva vznikla medzi pôvodným veriteľom firmou U. Š. a primárnym dlžníkom spoločnosťou West Max Company s.r.o., ktorá skutočnosť je už vecou rozhodnutou res iudicata v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/69/2016 a rozhodcovská zmluva medzi žalovaným (postupníkom pohľadávky od firmy U. Š.) a žalobcom vznikla ako iná zmena v osobe dlžníka vo vzťahu na ktorý platí rozhodcovská zmluva podľa § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Mal za to, že rozhodcovská zmluva medzi pôvodným veriteľom firmou U. Š. a žalobcom vznikla aj vo vzájomne vymenenej korešpondencii - Pokusom o zmier zo dňa 14.08.2017, kde bola uvedená rozhodcovská doložka v súlade s § 4 ods. 3 písm. a) zákona o rozhodcovskom konaní. Ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva medzi žalobcom a žalovaným vznikla tiež tacitným spôsobom podľa § 4 ods. 7 v nadväznosti na § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, nepodaním námietky právomoci rozhodcovského súdu pri prvom úkone vo veci samej, keď žalobca síce podal odpor zo dňa 13.09.2017, ale nevzniesol jasnú a preukázateľnú námietku právomoci rozhodcovského súdu tak, ako to vyžaduje § 21 ods. 2 citovaného zákona, žalobca len urobil vlastný prieskum žaloby žalobcu, resp. subjektívnu analýzu. Stotožnil sa s odôvodnením vzniku právomoci zo strany rozhodcovského súdu, ktoré je uvedené v čl. 13 a 14 rozhodcovského uznesenia sp. zn. RD/198/2017 zo dňa 26.09.2017. Zdôraznil, že rozhodcovská zmluva medzi firmou U. Š. a spoločnosťou West Max Company s.r.o. vznikla v obsahu článku XV. Všeobecných obchodných podmienok U. Š., U. Š. ako žalobcovi v rozhodcovskom konaní RD/69/2016 boli priznané pohľadávky voči spoločnosti West Max Company s.r.o, pričom exekučný titul - rozhodcovský rozsudok RD/69/2016 z 11.07.2016 je právoplatný, vykonateľný a je naň povolená exekúcia EX 3025/2016, existencia rozhodcovskej zmluvy a právomoc rozhodcovského súdu ad hoc rozhodcu Ing. Miloša Valacha je teda už res iudicata. Dodal, že v zmysle § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní v znení platnom od 01.01.2015 platí arbitrabilita rozhodcovského súdu aj na „inú zmenu v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva“. Nakoľko KANVOD, spol. s.r.o. je dlžníkom spoločnosti West Max Company s.r.o. - povinného, tento je dlžníkom firmy U. Š. - oprávnený, podľa žalovaného je preukázateľné, že rozhodcovská zmluva platí aj na uplatňovanie exekučných pohľadávok, ktoré súvisia s rozhodcovským konaním RD/69/2016, keď u žalovaného sa nachádza majetok povinného spoločnosti West Max Company

s.r.o. (neuhradené pohľadávky), ktorý podľa exekučného poriadku podliehajú exekúcii a od doručenia exekučného príkazu sú majetkom oprávneného, firmy U. Š., KANVOD, spol. s.r.o. je preto priamo dlžný exekvovanú pohľadávku firme U. Š., resp. postupníkovi - žalobcovi. Z tohto dôvodu, podľa neho, na žalovaného prešla účinnosť rozhodcovskej zmluvy obsiahnutej vo VOP U. Š.. Ďalej uviedol, že zákon o rozhodcovskom konaní uvádza, že písomná rozhodcovská zmluva môže vzniknúť aj vo vzájomnej písomnej komunikácii strán. Vyjadril názor, že ak by bola predstava zákonodarcu, že takáto vzájomná komunikácia musí byť podpísaná oboma stranami, alebo splniť iné podmienky, tak by to bolo uvedené v zákone alebo v dôvodovej správe k zákonu. Mal preto za to, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 4 ods. 3 písm. a) zákona o rozhodcovskom konaní, v rozpore s vôľou zákonodarcu. Uviedol, že pokus o zmier s rozhodcovskou doložkou zo dňa 14.08.2017 bol riadne doručený žalobcovi - prejav vôle žalovaného - veriteľa bol riadne doručený - došiel k žalobcovi - dlžníkovi tým, že sa zásielka dostala do sféry jeho dispozície, pôvodný veriteľ firma U. Š. riadne doručil spoločnosti KANVOD, spol. s r.o. písomnú rozhodcovskú zmluvu v súlade s § 4 ods. 3 písm. a) zákona o rozhodcovskom konaní, ktorá začala medzi stranami platiť od doručenia zásielky žalobcovi. Poukázal na to, že pre platnosť rozhodcovskej zmluvy sa nevyžaduje, aby táto bola druhou stranou podpísaná, tak isto zákon nevyžaduje potvrdenie-akceptáciu rozhodcovskej zmluvy druhou stranou v prípade jej uzatvorenia vo vzájomnej písomnej komunikácii strán, ak sa táto uzatvorila podľa § 4 ods. 3 písm. a) citovaného zákona, zákon ale vyžaduje prejav vôle - odmietnutie, ak druhý účastník s rozhodcovskou zmluvou nesúhlasí, podľa pravidla „právo patrí bdelym“. Vyjadril názor, že tým, že žalobca na písomný prejav žalovaného k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy nedal odmietavé stanovisko, tento návrh prijal. Zdôraznil, že zaslaný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy voči ktorému druhá strana nepodá námietku sa považuje za platne uzavretú rozhodcovskú zmluvu vo vzájomne vymenenej korešpondencii. Žalovaný na podporu svojej argumentácie v odvolaní poukazoval na komentár k zákonu o rozhodcovskom konaní (Gyárfáš, j. - Števček, M. a kol., Praha: C.h. Beck, 2016). S ohľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietla, a aby zaviazal žalobcu na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia voči žalovanému v plnom rozsahu.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 23.04.2019. Zotrval na svojich doterajších argumentoch. Poukázal na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol, v čom spočíva tvrdený odklon od aplikácie zákona a nesúlad výkladu právnej normy. Uviedol, že predmetom rozhodcovského konania bol tvrdený poddĺžnícky nárok žalovaného, nakoľko medzi stranami iný vzťah neexistoval, čo potvrdil právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 22.01.2019. Mal za to, že označenie, ktoré používa žalovaný nemení nič na podstate sporu, ani na tom, že žiadnym spôsobom nedošlo k uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy, ani že rozhodcovská zmluva nemohla prejsť. Konštrukcia vytvorená žalovaným, podľa neho, predstavuje zneužitie právneho predpisu na dosiahnutie neobhájitelných rozhodnutí. K osobe rozhodcu a rozhodcovského súdu poukázal na prípady medializované magazínom TREND. Žalobca zdôraznil, že žalobu nezmenil a v tomto smere odkázal na svoje podanie zo dňa 02.07.2018. Keďže predmetom konania nie je zrušenie rozhodcovského rozsudku, zastával názor, že rozhodnutie Ústavného súdu SR Plz. ÚS 5/2015 s týmto konaním nesúvisí. Trval na to, že medzi sporovými stranami nebola nikdy uzatvorená rozhodcovská zmluva. Poukázal tiež na komentár k zákonu o rozhodcovskom konaní, ktorý bol prílohou odvolania žalovaného. Zdôraznil, že vzájomná komunikácia medzi žalobcom a žalovaným, ktorou by eventuálne mohlo dôjsť k uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy neexistuje a rozhodcovská zmluva nebola týmto spôsobom uzatvorená, pričom žalobca namietol jasne a zrozumiteľne nedostatok právomoci rozhodcu pri prvom úkone. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

4. Ďalšie vyjadrenie nebolo podané.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č. k. 58Cr/8/2017-174 zo dňa 19.02.2019 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

6. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

7. Podľa § 21 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovský súd je oprávnený rozhodnúť o svojej právomoci vrátane námietok týkajúcich sa existencie alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy. Ak dospeje k záveru, že nemá právomoc rozhodovať vo veci samej, uznesením rozhodcovské konanie zastaví.

8. Podľa § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní, alebo, že vo veci má byť rozhodované podľa osobitného zákona; túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho pojednávania, pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku. Námietku, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu, musí účastník rozhodcovského konania uplatniť najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie.

9. Podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, ak rozhodcovský súd rozhodne, že má právomoc rozhodovať, rozhodne o námietke podľa odseku 2 rozhodcovským uznesením alebo, ak sa účastníci nedohodli inak v rozhodcovskom rozsudku. Ak rozhodcovský súd rozhodne rozhodcovským uznesením, že má právomoc rozhodovať, účastník rozhodcovského konania, ktorý námietku podal, môže do 30 dní po doručení predbežného rozhodnutia podať návrh na súd, aby o námietke rozhodol. Proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí námietky nie je prípustný opravný prostriedok. Rozhodcovský súd môže počas rozhodovania o námietke pokračovať v rozhodcovskom konaní a vydať rozhodcovský rozsudok.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V č.k. 58Cr/8/2017-174 zo dňa 19.02.2019, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé priviesť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

13. Predmetom konania je žaloba, ktorou žalobca (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalovaného) namieta nedostatok právomoci rozhodcu Ing. Miloš Valach v konaní vedenom na rozhodcovskom súde Rolay Development - RSRD, zspo pod sp. zn. RD/198/2017. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, keď rozhodol, že rozhodcovský súd ad hoc rozhodca Ing. Miloš Valach nemá právomoc rozhodovať spor žalovaného proti žalobcovi o zaplatenie 3.536,76 eur s príslušenstvom vedený pod sp. zn. RD/198/2017. Žalovaný (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalobcu) napadnutý rozsudok považoval za nesprávny, nakoľko mal za to, že rozhodcovská zmluva medzi žalobcom a žalovaným vznikla v súlade s výkladom arbitrability rozhodcovského súdu podľa § 3 ods. 2, § 4 ods. 3 písm. a), § 4 ods. 7 v nadväznosti na § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní.

14. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že žalobca uplatnil námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní riadne a včas pri prvom úkone vo veci samej, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, a to v odpore (žalobnej odpovedi) zo dňa 13.09.2017 (č.l. 23-25). Následne po doručení rozhodcovského uznesenia sp. zn. RD/198/2017 zo dňa 26.09.2017, ktorým rozhodcovský súd rozhodol, že má arbitrabilitu daný spor rozhodnúť, nakoľko

existuje platná rozhodcovská zmluva, žalobca podal v súlade s § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní na súd žalobu, ktorou namietol nedostatok právomoci rozhodcovského súdu. Žalobu podal na súd žalobca včas dňa 11.10.2017, t.j. v zákonnej lehote 30 dní po doručení rozhodcovského uznesenia sp. zn. RD/198/2017 zo dňa 26.09.2017, čo v konečnom dôsledku nerozporoval ani žalovaný. Odvolací súd považuje za nedôvodnú námietku žalovaného, že súd prvej inštancie umožnil žalobcovi po uplynutí hmotnoprávnej lehoty 30 dní na podanie námietky podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní svoju žalobu meniť a doplniť, pričom súd akceptoval ústavne nekonformný spôsob opravy žaloby žalobcu aj napriek tomu, že v tomto prípade prišlo u žalobcu k preklúzii zákonných lehôt. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na bod 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie uvedenou námietkou žalovaného dostatočne a správne vysporiadal. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie pri odstraňovaní väd podania postupoval v súlade s ustanovením § 129 ods. 1 CSP, pričom zo strany žalobcu nešlo o žiadnu neprípustnú zmenu žaloby resp. neprípustné doplnenie žaloby po uplynutí zákonných lehôt. Podmienka podania žaloby na súd v zákonnej 30 dňovej lehote od doručenia rozhodcovského uznesenia bola v prejednávanej veci dodržaná, na súde začalo konanie a nastali právne účinky spojené s podaním žaloby. V danom prípade bola zachovaná 30 dňová hmotnoprávna prekluzívna lehota stanovená na uplatnenie práva na súde, pričom neskôr došlo len k doplneniu žaloby v súlade s § 129 ods. 1 CSP, keď žalobca žalobu doplnil v lehote 10 dní od doručenia uznesenia súdu č.k. 58Cr/8/2017-39 zo dňa 02.01.2018, ktorým ho súd na doplnenie žaloby vyzval, avšak právne účinky spojené s podaním žaloby zostali zachované. Vo vzťahu k plynutiu lehôt nie bez významu je tiež skutočnosť, že ad hoc rozhodca Ing. Miloš Valach v uznesení sp. zn. RD/198/2017 zo dňa 26.09.2017 neuviedol poučenie, ktoré je obligatórnou náležitosťou rozhodnutia.

15. Za nedôvodnú považuje odvolací súd námietku žalovaného, že súd prvej inštancie vykonal meritórny prieskum rozhodcovského konania sp. zn. RD/198/2017. Uvedené tvrdenie je neurčité a neopodstatnené, nakoľko súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku zaoberal len otázkou právomoci rozhodcovského súdu konať a rozhodovať vo veci, a to v súlade s ustanovením § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, pričom rozhodcovský rozsudok meritórne neskúmal. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že konajúci súd nesprávne definoval predmet rozhodcovského konania sp. zn. RD/198/2017, túto námietku však formuloval všeobecne a bližšie ju nešpecifikoval, pričom odvolací súd po preskúmaní prejednávanej veci takýto nedostatok nezistil, preto uvedenú námietku žalovaného považuje za nedôvodnú.

16. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného ohľadne vzniku rozhodcovskej zmluvy tacitným spôsobom, keď žalobca podľa neho nepodal námietku právomoci rozhodcovského súdu pri prvom úkone vo veci samej, odvolací súd poukazuje na to, že v odpore (žalobnej odpovedi) zo dňa 13.09.2017 žalobca poprel uzavretie rozhodcovskej zmluvy vzájomnou komunikáciou, poprel akýkoľvek záväzok voči spoločnosti West May Company s.r.o. a uplatnený nárok považoval za absolútne neopodstatnený, pričom navrhol rozhodcovské konanie zastaviť s poukazom na § 21 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Podľa čl. 11 CSP sa úkony strán posudzujú s prihliadnutím na ich obsah. Súd prvej inštancie potom správne poukázal na to, že predmetná žalobná odpoveď obsahuje všetky náležitosti podania vo veci samej, vrátane námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu. Odvolací súd sa vzhľadom na uvedené stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy tacitným spôsobom podľa § 4 ods. 7 v nadväznosti na § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní nedošlo, nakoľko mal preukázané včasné uplatnenie námietky o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu.

17. Žalovaný ďalej namietal, že rozhodcovská zmluva vznikla na základe listu - Pokusu o zmier zo dňa 14.08.2017 v súlade s § 4 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní. V tomto liste je výzva na zaplatenie sumy 3.536,70 eur a súčasne je ňom uvedené „v prípade neuhradenia vyššie uvedenej škody sa klient obráti na mediátora/rozhodcu Ing. Miloša Valacha, X. XXX, XXX XX M. za účelom riešenia sporu.“ Podľa § 4 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní, písomná forma rozhodcovskej zmluvy je zachovaná aj vtedy, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá vo vzájomnej písomnej komunikácii strán. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie poukazuje na to, že základom rozhodcovského konania je existencia rozhodcovskej zmluvy medzi sporovými stranami, t.j. dvojstranného právneho úkonu, z ktorého jasne vyplýva, že spor, ktorý by medzi sporovými stranami vznikol, či vznikne, sa rozhodne v rozhodcovskom konaní. Aby v posudzovanom prípade mohlo dôjsť z k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, je potrebné, aby došlo k akceptácii návrhu zo strany žalobcu, t.j. súhlasnému prejavu vôle, z ktorého by vyplývala vôľa žalobcu rozhodcovskú zmluvu so žalovaným uzavrieť. Žalobca však na doručený pokus o zmier zo strany žalovaného prostredníctvom listu zo dňa 14.08.2017 žiadnym spôsobom nereagoval, a teda

ho neakceptoval, žiadnu rozhodcovskú zmluvu týmto spôsobom neuzavrel. Odvolací súd sa navyše stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že Pokus o zmier zo dňa 14.08.2017, podľa obsahu ani nie je návrhom na uzavretie zmluvy, pretože nespĺňa náležitosti vyžadované ustanovením § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Doručeným predmetného listu žalovaného, preto v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným. Odlišný výklad ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní zo strany žalovaného, odvolací súd považuje za svojvoľný a účelový, v rozpore so znením citovaného ustanovenia, pretože § 4 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní výslovne vyžaduje vzájomnú písomnú komunikáciu, ku ktorej však v tomto prípade nedošlo. Okrem toho sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v uvedenej vete pokusu o zmier zo dňa 14.08.2017 je spomenutý len účel, a to riešenie sporu, vyplýva z nej, že žalovaný sa obráti na mediátora alebo na rozhodcu, avšak ide o vetu neurčitú, z ktorej nie je jasné, v akom prípade sa žalovaný obráti na mediátora a v akom na rozhodcu. Odvolací súd preto vyhodnotil aj túto námietku žalovaného ako nedôvodnú.

18. Žalovaný ďalej tvrdil, že rozhodcovská zmluva vznikla medzi pôvodným veriteľom firmou U. Š. a primárnym dlžníkom spoločnosťou West Max Company s.r.o. v obsahu čl. XV. Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti U. Š., pričom rozhodcovská zmluva medzi žalovaným (postupníkom pohľadávky od firmy U. Š.) a žalobcom vznikla ako iná zmena v osobe dlžníka vo vzťahu na ktorý platí rozhodcovská zmluva, a to priamo zo zákona podľa § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Žalovaný však na preukázanie svojho tvrdenia nepredložil žiadny relevantný dôkaz, nenavrhol vykonanie dôkazu všeobecnými obchodnými podmienkami spoločnosti U. Š., a teda nepreukázal, že medzi sporovými stranami, resp. ich právnymi predchodcami bola uzavretá rozhodcovská zmluva podľa § 4 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, odkazom v zmluve prípadne v ich vzájomnej komunikácii. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že v civilnom procese platí tzv. prejednacía zásada, súd nemá vyhľadávaciu povinnosť vo vzťahu k dôkazom potrebným na zistenie skutkového stavu, nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán. Vo všeobecnosti podľa tejto zásady je záležitosťou sporových strán, aké predložia skutkové podklady, vrátane dôkazov. Tvrdiť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a navrhovať dôkazy, tieto skutočnosti podporujúce, je tak výlučne vecou žalobcu a žalovaného a každá zo strán nesie procesnú zodpovednosť za to, že svojimi tvrdeniami vnesie do procesu ten skutkový materiál, ktorý bude v súlade s jej procesnými záujmami. Dôsledkom nesplnenia dôkaznej povinnosti a pri neunesení dôkazného bremena, opierajúc sa o pravidlo „idem est non esse aut non probari“ (čo nie je dokázané, neexistuje), je nepriaznivé rozhodnutie vo veci samej.

19. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

20. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 58Cr/8/2017-174 zo dňa 19.02.2019 potvrdil v zmysle § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).